

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 10

Ο Π. ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ 21

Ἐν βιβλίῳ ἐκδοθέντι ἐσχάτως «Νεοελληνική Πολιτική Ἱστορία» (1925) ἐξετάζονται τὰ ἀπὸ τῆς ἀλώσεως ἱστορικά γεγονότα ἀπὸ τῆς ὑλιστικῆς ἀπόψεως, καὶ διὰ αὐτὴν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 21. Ἡ μέθοδος αὕτη τῆς ἐξετάσεως τῶν ἱστορικῶν γεγονότων δὲν εἶνε νέα καὶ πρωτότυπος, ὡς λέγει καὶ ὁ συγγραφεὺς. «Ὅσο γὰρ τὴν μεθοδολογίαν ποῦ ἀκολουθῶ δὲ διεκδικῶ καμιά πατρότητα». (σελ. ΧΥ). Ἡ μέθοδος αὕτη ἀνεπτύχθη ὑπὸ τοῦ Marx καὶ Engels καὶ ἀπορρίπτεται ὑπὸ τῶν σπουδαίων, ἱστορικῶν, τὰ δὲ ἔργα, ἅπαντα ἐγράφησαν ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο, ἡξιώθη ἀν μικρὰς προσοχῆς. Ἡ ἱστορία δὲν ἐξοικονομεῖται μὲ μονισμόν, τούναντίον παρουσιάζει πανταχοῦ ποικιλίαν καὶ πολυεΐδειαν, μὴ δυναμένην ν' ἀναχθῆ εἰς ἐνιαίαν ἀρχήν. Ἀπὸ τῆς ἐσφαλμένης ταύτης ἀρχῆς ὁρμώμενος ὁ συγγραφεὺς κομμουνιστῆς ἐξετάζει τὰ γεγονότα πρὸ καὶ κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν καὶ ζητεῖ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ ἐξέγερσις τοῦ 21 ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς ἀστικῆς τάξεως, οἱ δὲ προσετώτες καὶ ὁ ἱερός κληρὸς ἦσαν ἄσπονδοι ἐχθροὶ αὐτῆς.

Δὲν θὰ ἐξετάσωμεν ἐνταῦθα τὸ ὅλον βιβλίον. Μόνον λαμβάσμεν ὑπ' ὄψει ὅσα λέγει περὶ τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, ὅστις ἀπέθανε τῇ 30 Μαΐου τοῦ 1826 καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ἑκατονταετηρίδα πρόκειται νὰ εορτάσωμεν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο.

Ὁ ἀτρόμητος Γρηγόριος Παπαφλέσας ἔφθασεν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ μὲ τὴν ὑπέροχον φιλοπατριαν καὶ ρητορείαν προσείλκυε πολλοὺς εἰς τὴν ἐξέγερσιν κατὰ τῆς τυραννίας. Προέλεγε προσεχῆ τὴν ἐπανάστασιν, ἥτις ἐμελλε νὰρχίσῃ ἀπὸ τῶν Ἡγεμονίων μέχοι τῆς Μάνης. Ὁ Γρηγόριος, ἀπόστολος τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας, ὑπισχνεῖτο βοήθειαν ἐκ τῆς Ρωσσίας. Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ προσετώτες ἐταράχθησαν, καὶ διὰ ὅσοι δὲν εἶχον μνηθῆ εἰς τὴν Φ. Ἐταιρίαν, καὶ διὰ τοῦτο συνεκλήθη μυστικὴ συνέλευσις ἐν Βοστίτσα (Αἰγίψ). Τὸ ἔργον τῆς Ἐπαναστάσεως ἦτο γιγάντιον. Ἦτο κατὰ μᾶζ κρατερῶς Ἀυτοκρατορίας καὶ κατ'

ἀκολουθίαν ὀρθῶς ἐσκέπτοντο πλεῖστοι, ὅτι ἦτο ἀδύνατος ἡ ἐπιτυχία, ἄνευ τῆς ἐξωτερικῆς βοηθείας τῆς Ρωσσίας. Βεβαίως ἐζήτησαν νὰ λάβουν πληροφορίας θετικὰς. Εἶπον εἰς τὸν Παπαφλέσαν μεταξὺ ἄλλων, «...δὲν γνωρίζομεν ἀν τὸ ἔθνος ὅλον εἶναι σύμφωνον περὶ τούτου» ἀγνοοῦμεν δὲ μὲ ποῖον ὄμμα θέλουν θεωρήσῃ τὸ κίνημα τοῦτο καὶ αἱ λοιπαὶ Ἐυρωπαϊκαὶ Δυνάμεις, κατ' ἐξοχὴν αἱ γειτονικαί, καὶ τέλος πάντων πρέπει νὰ ξεύρωμεν, ἀν ἀληθῶς θὰ μᾶς βοηθήσῃ ἡ Ρωσσία καὶ ποῖος τρόπος ὁ ὡς πρὸς αὐτὴν συμφερότερος. (Φραντζῆ Α' 98—100). Ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς καὶ οἱ λοιποὶ συνελθόντες ἐν Βοστίτσα ἦσαν ἐναντίον τῆς ἐλευθερίας, ἀλλ', ὡς συνετοὶ καὶ φρόνιμοι, ἐζήτησαν νὰ λάβουν θετικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ κινήματος καὶ, ὡς ἔγραφεν ὁ Κανέλλος Δεληγιάννης εἰς τὸν Μητροπολίτην Μονεμβασίας καὶ Ζήμην, «μὲ δάκρυα σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς λυπηθῆτε **καὶ ν' ἀναβάλετε τὴν ἀποστασία ὡς πὸν νὰ ἐρθοῦν καὶ τὰ ἀπαντητικὰ γράμματα ἀπέξω**» (αὐτόθ. Α' 325—26). Ἦθελον ἄρα ν' ἀναβληθῆ ἡ ἐπανάστασις ἐκ φρονήσεως ὠρίμου τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ εἶχον ὑπ' ὄψει τὴν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐξέγερσιν ἐπὶ τῆς Αἰκατερίνης Β', ἥτις ἀπέτυχε καὶ ἐγένετο αἰτία τόσων καταστροφῶν καὶ ἀλλαγῶν, καὶ διὰ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ. Μὴ καὶ αὐτὸς ὁ φιλόπατρις Ἀδ. Κοραῆς δὲν ἤθελε ν' ἀναβληθῆ ἡ Ἐπανάστασις μετὰ πενήτηκοντα ἔτη; Ἄλλ' ὅτε ἐγένετο ἡ Ἐπανάστασις, κατὰ θέαν Ἠρόδοτον, πάντες ἐρρίφθησαν εἰς αὐτὴν μετ' ἀταπάρνησεος, διότι ἦτο ὁ περὶ τῶν ὅλων ἀγών. Ὁ Π. Πατρῶν Γερμανὸς ἠλόγησε τὴν σημαίαν τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ πάντες οἱ προὔχοντες εἰργάσθησαν καὶ ἐπολέμησαν ὑπερῶντις θυσιάζοντες τ' ἀγαθὰ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των.

Ἄδιστα αὐτὸς ὁ Π. Πατρῶν Γερμανὸς διατιπῶναι ἂν ἀντιλήψῃ; τὸν ἐν ἐπιστολῇ ἀπὸ Ἀγκῶνος πρὸς τὸν Οὐγγρόβλαχίαν Ἰγνάτιον. «Τὸ νὰ ἀναπαυθῶμεν ἐνταῦθα, τῆς Πατρίδος πασχούσης, εἶναι ἀδύνατον, ἐπειδὴ οὐδὲ διὰ ταῦτα ἤλθομεν, οὐδὲ τὸ ἰδίωμα ἡμῶν τοιοῦτον. Ἐγώ, Ἀδελφέ, εἶχον καὶ ἀνάπαισιν καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον ἀρχιερατεύων εἰς τὰς λαμπράς

Πάτρας ἐν καιρῷ τῆς ἐξουσίας τῶν Γερμανῶν, ἀλλὰ κατεφρόνησα πάντων καὶ πρόκεινα τὴν μετὰ τῶν λοιπῶν ὁμογενῶν κακουχίαν ἐπ' ἐλπίδι κοινῆς ὠφελείας τῆς Πατρίδος, χωρὶς νὰ ἔχω ποτὲ ἰδιαιτέρους σκοποὺς ἰδιοφελείας» (Δ. Γρ. Καμπούρογλου. Μελέτη περὶ τοῦ βίου κτλ. Π. Πατρῶν Γερμανοῦ 1916 σελ. 49). Καὶ μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπως ἐργασθῆ παρὰ τῷ Πάπα καὶ ἔγραφεν ἐπιστολὰς πιναχοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος καὶ εἰς τοὺς ὄπλαρχηγούς περὶ ὁμονοίας καὶ ἀγάπης καὶ προσεπάθει ν' ἀναδείξῃ κληρικούς ἱκανοὺς καὶ πνευματικούς πρὸς συγκράτησιν τῶν ἀγωνιζομένων ἐν τῇ ἠθικῇ, ἥτις εἶνε ἡ βάσις τῆς πρόδου καὶ ἀκμῆς παντός ἔθνους καὶ ὁ φίλαξ τῆς ἀληθοῦς ἐλευθερίας.

Ἐὰν ὁ ἀοίδιμος ἱστορικός Σ. Τρικούλης λέγει περὶ τοῦ Π. Πατρῶν Γερμανοῦ «ὅλη ἡ δόξα τοῦ πρωταγωνιστοῦ τούτου ἀνέτειλεν καὶ ἔδυσσε τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς Ἐπαναστάσεως» δὲν σημαίνει ὅτι εἴτανε μονάχα τὶς πρώτες ἡμέρες τοῦ κινήματος ἐπαναστάτης, ὡς λέγει ὁ κομμουνιστὴς συγγραφεὺς, ἀλλ' ὅτι τὸ ἔργον τῆς ἐπαναστάσεως ἀνέλαβον οἱ μεγάλοι αὐτῆς ἄνδρες, ἀναδειχθέντες ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν καὶ δὴ ἐν Πελοποννήσῳ, ἔνθα ἐπρωταγωνίστηεν ὁ μεγαλοφυῆς Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

Ὁ Π. Πατρῶν Γερμανὸς εἶνε μεγάλη φυσιογνωμία τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας· εἶνε ἐκ τῶν μεγάλων ἠρώων τῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ ἰς ἕτο ἐξέγερασις τοῦ ὅλου Ἑλληνικοῦ ἔθνους κατὰ τῆς τυραννίας καὶ ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ο ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΟΣ ΙΕΡΕΥΣ

(ΚΙΝΗΣΕΙΣ - ΨΑΛΜΩΔΙΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ)

Ἄλλο σημεῖον, ἀρκετὰ σπουδαῖον, περὶ τὸ ὅποιον πρέπει νὰ στραφῆ ἡ προσοχὴ τοῦ τελετουργοῦ Ἱερέως, εἶναι αἱ κινήσεις τῶν χειρῶν, τῆς κεφαλῆς καὶ ἡ γονυκλισία. Βεβαίως αἱ κινήσεις αὗται εἶναι πολλάκις ἐκδήλωσις τῆς ἐσωτερικῆς διαθέσεως καὶ ἐκφράσις τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὅποια δοκιμάζομεν. Καί, ὅπως, ὅταν ὁμιλῶμεν ἐνώπιον ἀκροατηρίου, ἢ καὶ συνδιαλεγώμεθα ἀπλῶς, μία ἐπίκαιρος χειρονομία δίδει περισσότερο τόνον εἰς τὴν ἰδέαν, τὴν ὅποιαν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν, τοιουτοτρόπως καί, ὅταν προσευχόμεθα, πρὸς μεγαλυτέραν ἐκφράσιν τῶν συναισθημάτων, τὰ ὅποια μᾶς διακατέχουν, πολλάκις αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην εἶτε νὰ κλίνωμεν γόνυ, εἶτε νὰ κλίνωμεν τὴν κεφαλὴν, εἶτε νὰ ἀνατείνωμεν τὰς

χειρας. Εἶνε δὲ λίαν φυσικὸν καὶ συντελεστικὸν ἄλλως εἰς τὴν ἐμφύσησιν εὐλαβείας καὶ κατανύξεως εἰς τοὺς προσευχομένους ἀνάτασις τῶν χειρῶν ὑπὸ τοῦ τελεουργοῦντος ἱερέως ὑποδηλοῦσα τὴν ἀνύψωσιν τῆς προσευχομένης ψυχῆς ἀπὸ τῶν γῆινων εἰς τὰ ὑπερκόσμια, ἀπὸ τῶν φθαρτῶν εἰς τὰ αἰώνια καὶ ἀφθαρτα, ἀπὸ τῆς ὕλης εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ἰδεώδη σφαῖραν τοῦ θεοῦ, ἢ καὶ γονυκλισία ὑπεμφαίνουσα τὴν ψυχικὴν συντριβὴν καὶ τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ταπεινώσιν καὶ ἐξουθένωσιν ἡμῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τὸν Ὅλοτον διὰ τῆς ἀμαρτίας προσεβάλομεν.

Πρέπει ὅμως καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο νὰ ἐφαρμόζηται τὸ σοφὸν «πᾶν μέτρον ἄριστον» καὶ «ἡ χρυσὴ μεσότης».

Ὑπάρχουσιν ἱερεῖς, οἱ ὅποιοι ἴστανται ἀκίνητοι, ἀλύγιστοι, ψυχρότατοι, καὶ διὰ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου αὐτῶν προδίδοντες, ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως αἰσθάνονται ἐξ ὧν λέγουσι καὶ πράττουσι κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν· καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι νομίζοντες ὅτι, διὰ τῶν χειρονομιῶν καὶ τῶν γονυκλισιῶν θὰ ἐπιβληθῶν περισσότερο ἐπὶ τῶν χριστιανῶν, κάμνουν τοιαύτας ὑπερβολικὰς κατὰ ποσότητα καὶ ἔντασιν, οὕτως εἰπεῖν. Οἱ τελευταῖοι κλίνουν τὰ γόνατα κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐγκαίρως καὶ ἀκαίρως καὶ ἀνατείνουσι τὰς χεῖρας ἰκέτιδας εἰς πᾶσαν εὐχὴν, εἰς πᾶσαν ἐκφώνησιν καὶ δὴ καὶ ὑψώνοντες τὰς χεῖρας μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὅτε αὐταὶ νὰ ἐμφανίζονται μᾶλλον τεταμέναι. Τοιαῦται βεβιασμένα ἀνατάσεις τῶν χειρῶν καὶ κλίσεις τῶν γονάτων ἐννοεῖται ὅτι, ὄχι μόνον οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἀσκοῦν ἐπὶ τῶν προσευχομένων, ἀλλὰ καὶ περισπῶσιν αὐτούς, καὶ ἀποσπῶσι τὴν προσοχὴν ἀπὸ τῆς προσευχῆς καὶ ἔστιν ὅτε προκαλοῦν τὰ σχόλια καὶ τὸν γέλωτα αὐτῶν.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ τελετουργὸς ἱερεὺς ἐν ἱεροπρεπεῖ περιβολῇ καὶ στάσει πρὸ τοῦ Θυσιαστηρίου ἴσταται καὶ ἐπιτελεῖ τὴν θεῖαν λειτουργίαν. Καὶ διὰ μὲν τῆς ἀμφιέσεως αὐτοῦ καὶ τῆς καθαριότητος καὶ τῶν μεμετρημένων του κινήσεων τέρπει τὴν ὄρασιν τῶν προσευχομένων καὶ ἐπιβάλλει τὸν σεβασμὸν καὶ προκαλεῖ κατάνυξιν. Πλὴν δὲν θὰ ἐπιτύχη τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, τῆς οἰκοδομῆς δηλονότι τῶν πιστῶν, ἂν καὶ διὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ψαλλομένων καὶ ἀναγνωσκομένων δὲν αἰχμαλωτίσῃ καὶ τὴν ἀκοὴν τῶν ἀκροατῶν χριστιανῶν. Βεβαίως ἡ μελωδικὴ φωνὴ ἢ κατακυλοῦσα τὴν ἀκοὴν καὶ ἀνυψοῦσα τοὺς πιστοὺς εἰς αἰθερίους σφαίρας εἶναι δῶρον θεῖον, καὶ οὔτε θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀπατήσῃ παρὰ πάντων τῶν λειτουργῶν τοῦ θυσιασαστηρίου φωνὴν γλυκεῖαν εὐφραίνουσαν τοὺς ἀκούοντες

τας. Δύναται όμως και ο μη πεπροικισμένος δι' ευμόλου φωνητικού οργάνου ιερέυς να ευαρεστή εις τους ακούντας.

Υπάρχει εις κανών οικουμενικής Συνόδου, ο 75 τής εν Τρούλλω, όστις παραγγέλλει τάδε. «Οί ψάλλοντες μετά πολλής προσοχής και κατανύξεως ψαλλέτωσαν, βοαίς άτάκτοις και άναρμόστοις μη χρώμεσι». Τό δέ Πηδάλιον έρμηνεύον τον κανόνα τούτον λέγει «ή εν ταίς Έκκλησίαις γινομένη ψαλμοδία παράκλησις έστι προς τον Θεόν, δια να εξηλεωθί εις τας άμαρτίας ήμών. Όποιος δέ παρακαλεί και δέεται πρέπει να έχη ήθος ταπεινόν και κατανενυγμένον τó δέ να κραυγάξη τις δηλοί ήθος θρασυ και άευλαβές».

Ο τρόπος τής ψαλμοδίας εν τή Έκκλησία άπησχόλησε και τοίς πατέρας τής Έκκλησίας των πρώτων του χριστιανισμού αιώνων. Όπως δέ βλέπομεν ότι, ο Κυριανός λ. χ. εν τή όμιλία αυτού περι Κυριακής προσευχής, ο θεός Χρυσόστομος εν διαφόροις όμιλiais αυτού και ο Ίερόνυμος εις τήν εν τή προς Έφεσίους έπιστολήν του Άπ. Παύλου έρμηνεία αυτού δίδουσι συμβουλάς και προτρέποσι τους ψάλλοντας όπως ψάλλωσι σεμνοπρεπώς και μετά κατανύξεως, άποφεύγοντες τας άναρμόστους και άτάκτους φωνάς.

Κατά ταύτα, είναι κατακριτέοι και άνίκανοι να εκτιμήσωσι τήν λαϊκήν καλαισθησίαν όσοι νομίζουν ότι δια των άτάκτων κραυγών και ξελαρυγγισμάτων νομίζουσιν, ότι θα επιδείξωσι τήν μουσικήν των Ικανότητα και τó φωνητικόν τάλαντον, του όποιου πολλάκις στερούνται. Αί άγρια και υπέρ δύναμιν φωναί διαθέτουν λίαν δυσαρέστως τους άκροατάς και μάλιστα, όταν ούτοι άνήκουν εις ανωτέρας κοινωνικάς τάξεις και έχουν κάποιαν ιδέα περί μουσικής και άρμονίας ήχων. Έπίσης κατακριτέα και άνάρμοστα προς τήν ιερότητα των ναών είναι τά κατά Ζωναράν «γυναικοπρεπή μέλη και τά μινυρίσματα». Η Έκκλησία είναι τόπος, εν τώ όποίω πρέπει να κατασιγάξουν τά πάθη, να καταστέλλωνται οι όρμαι και να ανυψώνωνται αι διάνοιαι των ανθρώπων εις τας σφαίρας τής ειρήνης και των υπεροσμίων. Όταν δέ ο ιερέυς, ή ο διάκονος με τά άηδη «μυρόρε» και τας άλλας θεατρικάς παραλλαγάς και θυμελικάς διακυμανσεις τής φωνής μεταφέρη τους χριστιανούς εις τό περιβάλλον του θεάτρου και υπενθυμίξη εις αυτούς σκηνάς παν άλλο ή θρησκευτικήν κατανύξιν έμποιούσας τότε ήστόχησε του σκοπου του τότε ουδόλως όφελουλοϋσιν ή σοβαρά σιείσι, αι κατάλληλοι και επίκαιροι κινήσεις, ή κλίσις αυχένος και γονάτων.

Όφείλει ο ιερέυς ώσαύτως, παντα τά σχετικά τής θείας λειτουργίας μέρη τά προς άνάγνωσιν προφορι-

σμένα να αναγινώσκη σαφώς και ευκρινώς. Ίδιαιτέρως εις τας πόλεις, όπου πλείστοι εκ των εκκλησιαζομένων εκ στήθους γνωρίζουσι πολλά τής λειτουργίας ήσματα και άναγνώσματα, ο ιερέυς έχει καθήκον «να μη τρώγη», τó δή λεγόμενον, τας λέξεις, άλλ' ώς έχων συναόθησιν τής ύψίστης ύπηρεσίας, τήν όποιαν διαξάγει λατρεύον τον ένα και μονον αληθινόν Θεόν, όστις είναι προ παντό: Θεός τάξωσ, οίχι δέ άκαταστασίας και συγχύσεως, να άπαγγέλλη ταύτας καθαρώσ. Υπάρχουν ιερείς, οι όποιοι είναι άδύνατον να άπαγγείλουν ευκρινώς τήν Όπισθήμβωνον λ. χ. ειχήν. Εκπέμνουνται εκ του στόματος αυτών λέξεις άνωρθοι, κεκοιμένα, παρηλλαγμένα. Νομίζει τις διόλοκληρος ή με άστροπιαίαν ταχύτητα αναγινωσκομένη ευχή μίαν λέξιν πελωρίων διαστάσεων άποτελεί. Καί υπάρχουσι κατά συνέθειαν χριστιανοί, οι όποιοι ουδέποτε κατώρθωσαν να εισέλθουν εις τó νόημα τής ευχής ταύτης ή και άλλων τήν αυτην τύχην έχουσών. Πολλοί ιερείς δικαιολογούμενοι προβάλλουσι τήν υπερβολικήν χοήσιν και συχνοτάτην των αναγινωσκομένων άπαγγελιαν ώς τήν αίτίαν τής υπ' αυτών καταβροχθίσεως όλοκληρών λέξεων και φράσεων. Πλήν ή τοιαύτη δικαιολογία είναι άσύστατος, δεδομένου, ότι όταν ο ιερέυς έπιστήση τήν προσοχήν του εις τά υπ' αυτού άπαγγελόμενα και καταβάλη έλαχιστην προσπάθειαν εις τήν ευκρινή άρθρωσιν των λέξεων και σαφή άπαγγελιαν των προτάσεων, τότε αναμφισβητήτως θα κατανήκηση τήν κεκτημένην ταχύτητα τής γλώσσης του, θα χαλιναγωγήση αυτην και θα είναι ευαρεστος ή άνάγνωσις αυτου πρώτον εις έαυτον και είτα εις τους ακούντας αυτον.

† ΑΡΧΙΜ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Πρωτοσύγκελλος τής Αρχιεπισκοπής Αθηνών

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ό Κινηματογράφος.

Έν τοίς «Έκκλησιαστικοίς Καιροίς» («Church Times») του Λοϋδίνου διατυποϋται υπό αναγνώστου μομφή κατά τής Έκκλησίας, ώς μη χρησιμοποιήσεως άκόμη τον κινηματογράφον δια τους ύψηλους της σ οπούς. Ό γράφων φρονεί, ότι θα ήδύναντο να εύρεθώσιν εύκολώτατα τά πρόσωπα, τά όποια θα άνελάμβανον να παρασκεύωσι συνθέσεις ιεράς δια κινηματογραφικάς ταινίας δι' άπεικοίσεως των ποικίλων ιστορημάτων τής Αγίας Γραφής, τής τε ΠΔ και τής ΚΔ προς διδασκαλίαν των ένοριτών κατά τους έσπερινούς των Κυριακών εν τοίς ναοίς, ώς και των παιδων κατά τά μαθήματα των εν τοίς ναοίς οργανουμέ-

νων κατηχητικῶν σχολῶν. Αἱ τοιαῦται ταινίαι, χρησιμοποιοῦμεναι διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν χριστιανῶν τῶν πρωτευουσῶν πόλεων, θὰ ἠδύναντο μετὰ ταῦτα νὰ κυκλοφορῶσι καὶ εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις, ἐκ τῆς τόσον δ' εὐρείας αὐτῶν ἐκμεταλλεύσεως, πρὸς τῇ ἀπὸ τῆς ζῶντανῆς διδασκαλίας ὠφελείᾳ, θὰ ἐξησφαλιζοῦντο καὶ κέρδη ὑπὲρ τῶν ἐπιχειρηματιῶν καὶ ὑπὲρ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, Παρόμοια σχέδια ἡμεῖς βεβαίως ἐνταῦθα δὲν θὰ ἐτολμῶμεν νὰ συλλάβωμεν, καθ' ὃν χρόνον μὲν δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν πρὸς μορφωτικοὺς σκοποὺς διὰ τὴν νεολαίαν χρησιμοποιοῦμενον παρ' ἡμῶν τὸν κινηματογράφον, καὶ δὴ ἀραιότατα καὶ ὑπὸ μόνου τοῦ σωματείου τῆς ΧΑΝ. Τὸ λυπηρὸν εἶνε τοῦ ο: ὅτι τὴν θαυμασίαν ταύτην ἐφεύρεσιν, τὴν ὡς ἀριστα, ἐναργέστατα καὶ ἀσφαλέστατα δυναμένην νὰ μεταδίδῃ ἀπειρίαν ὠφελίμων γνώσεων καὶ νὰ διδάσκῃ ἐπαγωγῶς καὶ εὐαρέστως τὰς νέας—ἀλλὰ καὶ τὰς ἡλικιωμένας—γενεάς, θὰ ἀργήσωμεν, φαίνεται, ἀκόμη ἐπὶ πολὺ νὰ ἴδωμεν εὐρύτατα ἐφαρμοζομένην πρὸς σκοποὺς ἠθιοπλαστικῶν καὶ διδακτικῶν. Ἐνῶ, κατὰ τὸ ἀξίωμα τὸ βιολογικο-κοινωνικόν, πᾶσα καθ' οἰοῦνδήποτε τρόπον ὠφέλιμος καὶ χρησίμος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἐφεύρεσις τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, προακτικὴ τῆς ἀναπτύξεως αὐτῆς, ἅμα τῇ πρώτῃ αὐτῆς δοκιμῇ θὰ ἔπρεπε αὐθόρως νὰ διαδίδηται εἰς τοῦ κόσμου τὰ πέρατα διὰ νὰ ἐπωφεληθῆται αὐτῆς ἡ ὅποιοιδήποτε γῆς ἀνθρωπότης.

Εὐχάριστον.

ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἡ «Ἐστία» τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, σχολιάζουσα τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν περὶ τῆς τερατοურγηθείσης ὑποθέσεως τῆς ἐκποιήσεως τῶν οἰκοπέδων τῆς Μουῆς Πετράκη, ἐσημείωσε τὰ ἑξῆς: «Εἰς τὴν σημερινὴν ἀνήσυχον περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Κοινὴ Γνώμη ἔχει συγκλοισθῆ ἀπὸ τόσας ἀλλεπαλλήλους ἀποκαλύψεις σκανδαλωδῶν καταχρήσεων τοῦ δημοσίου πλούτου, κινδυνεύει νὰ σχηματισθῆ ἡ πεποίθησις, ὅτι εἰς ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας, εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ ἐπικρατεῖ πνεῦμα διαφθορᾶς, ἀνηθικότητος καὶ ληστεύσεως τοῦ δημοσίου πλούτου. Ἡ πεποίθησις αὕτη τῆς Κοινῆς Γνώμης ἀποτελεῖ ἐν στοιχείῳ ἐξαιρετικῶς δυσάρεστον καὶ ἐπικίνδυνον δι' αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν τοῦ Κρίτου. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον πρέπει νὰ χαιρετίζεται μὲ χαρὰν κάθε δικαστικὴ ἀπόφασις, ἡ ὁποία ἀποκαθιστῆ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν δημοσίων λειτουργῶν, ἀδίκως κατηγορηθέντων. Μία τοιαύτη ἀπόφασις εἶνε τὸ βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπαλ-

λάσσονται τῆς κατηγορίας οἱ κατηγορηθέντες διὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ σκάνδαλα, ἰδίως δὲ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Δὲν εἶνε δὲ δυνατόν, παρὰ νὰ ἐκφράσῃ κανεὶς ἱκανοποίησιν διότι διαλύεται ἐντελῶς ἡ ἀχλύς τῶν ὑπονοηθῶν, τὴν ὁποίαν εἶχον δημιουργήσει μερικοὶ ἐπιτιθέδιοι καὶ περὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας».

Ὁ συναγερομὸς.

Ἡ ἐναγχος ἐκτελεσθεῖσα θανατικὴ καταδίκη ἐνὸς φονέως ἔδωκε πάλιν ἀφορμὴν εἰς τὴν διπλὴν ἐκείνην ἐκδήλωσιν τῆς βδελυρᾶς ἐξαχρειώσεως, τὴν ὁποίαν οὐχὶ ἄπαξ, δυστυχῶς, ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ στιγματίσωμεν ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης τῆς «Ἐκκλησίας». Καὶ ἐννοοῦμεν τὸν χυδαῖον περὶ τὸν τυφεκίζόμενον συναγερομὸν δεκάδων χιλιάδων ἀνθρώπων, καὶ τὰς μετ' εἰκόνων λεπτομερεῖς ὑπὸ μερίδος τιμῆς τοῦ τύπου περιγραφὰς τοῦ μελλοθανάτου καὶ τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ πρῶτον εἰδεχθῆς θέαμα, εἰς τὸ ὁποῖον, κατὰ ἀντινομίαν τινὰ αἰσθηματικὴν παράδοξον, τὴν μᾶλλον ἀνυπόμονον σπουδὴν καὶ τὴν αἰμοχαρεστέραν δίψαν δεικνύει τὸ εὐαίσθητότερον τῶν δύο φύλων, μεταβάλλον μάλιστα εἰς θέαμά ἐκφύλου ἐπιδείξεως καὶ ἀκκισμοῦ καὶ πολυτελοῦς ἐμφανίσεως μίαν σπαραξικάρδιον ἀνθρωπίνην τραγωδίαν,—ὡς πρὸς τοῦτο, λέγομεν, τὸ θέαμα, διατυπώμεν τὴν παρακλίσιν ὅπως, ἂν ἡ Πολιτεία μηδαμῶς ἐννοῇ νὰ στέρξῃ εἰς τὴν κατάργησιν τῆς ποιῆς τοῦ θανάτου, διὰ τοὺς συνήθως προβαλλομένους τῆς σκοπιμότητος λόγους, εἰς τὸ μέλλον τοιαῦται ἐκτελέσεις γίνονται οὐχὶ δημοσία, ἀλλ' εἰς μέρος ἀπρόσιτον εἰς τὸ κοινὸν καὶ καθ' ὄραν μὴ εὐνοοῦσαν πλῆθους συρροήν. «Ὅσον δ' ἀφορὰ εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐκείνας, αὐτὲς ἀμιλλῶνται εἰς τὴν λεπτομερεστέραν περιγραφὴν τῶν ἀποτροπαίων τούτων θεαμάτων, καὶ ἡμεῖς συμφωνοῦμεν, ὅτι «ἡ κοινωνία διατρέχει περισσότερον κίνδυνον ἀπὸ αὐτὰς τὰς... διαφημίσεις, παρὰ ἀπὸ τὰ πορνογραφήματα καὶ τὰς αἰσχρὰς ταινίας». Ἡδὲ διὰ νόμου ἀπηγορεύθη ἡ δημοσίευσις καὶ ἡ κυκλοφορία τῶν φανταστικῶν ἐκείνων βιογραφικῶν περιπετειῶν τῶν ληστῶν τῶν ὀρέων, ἵνα μὴ ἐκφανίζωνται τῶν ἀναγνωστῶν τὰ αἰσθήματα. Ἄλλ' αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐφημερίδες, κατὰ τὰς περιπτώσεις, ὅποια ἢ π ο χθεσ νή, διὰ τῶν δραματικῶν καὶ σπαρακτικῶν περιγραφῶν τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ φονέως καὶ διὰ τῶν εἰκόνων τῆς ἐκτελέσεώς του προὔξενσαν ἀπείρως μείζον κακὸν καὶ, νομίζομεν, ὅτι κατ' αὐτῶν πρὸ παντὸς θὰ ἔπρεπε νὰ ἐφαρμόζηται ὁ περὶ κατασχέσεων τῶν φύλλων τῶν νόμος. Ἐφ' ὅσον διαφθείρουσι τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ διὰ τῆς διεγέρσεως

των ζωωδεστέρων του ανθρώπου ενστίκτων προς χρηματισμόν, μόνον υλικώς ζημιούμενοι θα μάθωσι να μη φέρωσι απλώς ως προσωπίδα την εθνικὴν τάχα ἀποστολήν των, ἀλλ' ἐὰν ἐννοῶσι να ἐκμεταλλεύωνται τὴν δημοσιο ραφίαν, να ὑποδειχθῇ εἰς αὐτοὺς να ἀλλάξωσι ἐπάγγελμα.

Ἦσαν ἤδη γεγραμμένα τὰ ἀνωτέρω, ὅτε διὰ διατάγματος ἀπηγορεύθη εἰς τὸν τύπον ἢ ἐφεξῆς λεπτομερῆς ἀναγραφή τῶν κατὰ τὰς ἐκτελέσεις.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερὴς-ἡμέρα	Εὐαγγ. Κυριακῶν	Ἀπόστ. Κυριακῶν	Ἑορτή	Ἦχοι
7	Κυριακὴ Ἀπόκρως	Κυριακὴ Ἀπόκρως	Σ'	Πλ. δ'
14	Τυροφάγου	Τυροφάγου	Ζ'	Βαρυς
21	Α' Νηστειῶν	Α' Νηστειῶν	Η'	Πλ. δ'
28	Β' Νηστειῶν	Β' Νηστειῶν	Θ'	α'

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος συνήλθε τρις κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην, ἀποφασίσασα δὲ ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος κατὰ πλειοψηφίαν τὴν προχειρίσιν Βοηθῶν Ἐπισκόπων διὰ τινος τῶν Μητροπολιτῶν, συνεζήτησε διὰ μακρῶν τὸ ζήτημα τοῦτο κατὰ τὰς συνεδρίας τῆς παρούσης ἐβδομάδος.

—Τὸ παρελθὸν Σάββατον συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου κ. Δημ. Μετάνδρου ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὸν κ. Ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ συνώμιλησε μετ' αὐτοῦ περὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος τῆς Ἐκκλησίας.

—Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἐξ ἀνακοινώσεως τοῦ Μακ. Προέδρου λαβοῦσα γνώσιν ἐκκλήσεως τῶν ἐν Παρισίοις ρωσικῶν Σωματείων ὑπὲρ τῆς διωκομένης ἐν Ρωσίᾳ Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, τῆς φυλακίσεως τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας Μητροπολίτου Πέτρου καὶ 50 ἄλλων κληρικῶν, ἀπεφάσισε να ἐκφράσῃ τὴν συμπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀδελφὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας καὶ να προβῇ εἰς πᾶν σχετικὸν καὶ δυνατὸν διὰβημα.

—Ὡσαύτως ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως συνέλθῃ ἐκτάκτως ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 20 Μαΐου πρὸς προπαρασκευὴν καὶ μελέ-

την τῶν συζητηθησομένων θεμάτων ἐν τῇ συγκληθησομένῃ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Συνόδῳ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει.

—Κατελθὼν εἰς Πειραιᾶ τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην, ἡμέραν τακτικῆς ἐπισκέψεως τῆς γείτονος πόλεως, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετέβη εἰς τὸ Δημαρχεῖον ὅπου συνώμιλησε μετὰ τοῦ Δημάρχου ἐπὶ τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου καὶ τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τοῦ Πειραιῶς, ἰδίως δὲ τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ὅπερ, εὐτυχῶς, ἐπὶ ἀσφαλῶν σιγῆθ' ἐν βάσει ὁσημέραι προάγεται. Ἐκ τοῦ Δημαρχεῖου μετέβη εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἔνθα ὁ θεοφ. Ἐπίσκοπος Σταυροπούλεως ἐξεθήκεν αὐτῷ τὰ τῆς δράσεως αὐτοῦ, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν εὐρυτέραν ἀνάπτυξιν τοῦ θείου κηρύγματος ἐν Πειραιεῖ, περὶ οὗ καὶ εἰδικὴ συγκέντρωσις τῶν ἱεροκηρύκων ἐγένετο τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

—Τὸ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Δ. Συμβούλιον τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπεφάσισε τὴν ἴδρυσιν Ἱατρείου, ἐν ᾧ θα ἐξετάζωνται δωρεὰν οἱ ἄποροι ἀσθενεῖς καὶ θα λαμβάνωσι τὰ πρόχειρα φάρμακα. Ἐγκρίσει δὲ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τὸ ἐν τῷ συνοικισμῷ Βύρωνος ἐνοριακὸν φιλόπτωχον Ταμεῖον ἀπεφάσισε τὴν ἴδρυσιν συσσιτίου διὰ τοὺς πτωχοῦς.

—Διὰ βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφειτῶν ἐπικυροῦντος βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν Πρωτοδικῶν, σχετικοῦ πρὸς τὴν πολὺκρότον ὑπόθεσιν τῆς δημοπρασίας οἰκοπέδων τινῶν τῆς Μονῆς Πετροῦκη, γενομένης κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1924, ἀπηλλάγησαν πάσης κατηγορίας ὁ κ. Ι. Α. Παπαδόπουλος, ὁ κ. Ἀνδρέας Πανουργιάς, τέως Διευθυντῆς τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου καὶ ὁ ὑπάλληλος τούτου κ. Παρασκευόπουλος. Ἡ ἀρχικὴ κατηγορία ἐπὶ ἐκβιασμῷ κατέπεσεν, ὡς καὶ ἡ βραδύτερον διὰ τινος τῶν κατηγορουμένων παρουσιασθεῖσα κατηγορία ἐπὶ πλαστογραφίᾳ. Τὰ Συμβούλια τῶν Πρωτοδικῶν καὶ τῶν Ἐφειτῶν, ἀθώωσαν τὸς ἀνωτέρω, ὧν τὰ ὀνόματα, ὡς ἀπεδείχθη, ἀδίκως ἀνεμίχθησαν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ δύο ἐτέρους τῶν κατηγορηθέντων, παρέπεμψαν εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον τοὺς λοιπούς, οὐ μόνον τοὺς μνηθέντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς μνητῆς.

—Πρωτοβουλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σύρου κ. Ἀθανασίου ἰδρύθη ἐν Σύρῳ «Φιλόπτωχον Ταμεῖον» εἰς τὸ ὁποῖον συμμετέχουν ὅλοι οἱ Ἐφημέριοι καὶ πολλαὶ κυρία καὶ τοῦ ὁποῖου σκοπὸς εἶνε ἡ συλλογὴ εἰσφορῶν ὅλων τῶν δυναμένων να προσφέρουν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου, καὶ ἡ διάθεσις τῶν κατὰ τὸ πρακτικόν, δίκαιον καὶ ἀποτελεσματι-

εις τους πάσχοντας γέροντας, γριάς, ασθενείς, χήρας, ορφανά, φυλακισμένους, αναπήρους και πάντας τους δεομένους συνδρομῆς, παρηγορίας, παραμυθίας. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης παρέχει εἰς τὸ σωματεῖον τοῦτο τακτικὴν μηνιαίαν εἰσφορὰν δραχ. 300.

— Ὑπὲρ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου προσέφερε δραχ. 3000. Τῇ προσωπικῇ δὲ αὐτοῦ ἐνεργείᾳ ἀναγείρεται ἐν Σίφῳ ἀναθηματικὴ στήλη ὑπὲρ τῶν πεσόντων ἐν τοῖς τελευταίοις πολέμοις Σιρνίων. Προσέφερε δὲ ὑπὲρ αὐτῆς δραχ. 500.

— Τῇ 30 Μαΐου ἐπὶ τῇ ἑκατοστῇ ἐπετείῳ τοῦ θανάτου τοῦ Μητροπολίτου Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, τοῦ πρώτου ὑψώσαντος τὴν σημαίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως τοῦ 1821, ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς τελεσθῆ ἔκτος τῶν ἄλλων ἀναμνηστικῶν ἑορτῶν μνημόσυνον αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

— Ἀπεστάλη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως πρὸς δημοσίευσιν τὸ κανονιστικὸν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Διάταγμα.

— Ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ Διευθυντὴς τῆς «Ἐκκλησίας» κ. Γρηγόριος Παπαμιχαὴλ ἐποιήσατο ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς πέντε διαλέξεις περὶ σοσιαλισμοῦ καὶ κομμουνισμοῦ ἐν μέσῳ μεγίστης συρροῆς φοιτητῶν καὶ ἄλλων ἀκροατῶν.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὡς Ἐπίτιμος Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἤρξατο ἀπὸ τῆς προπαραελθούσης Πέμπτης διδάσκων ἀπαξ τῆς ἑβδομάδος ἐπὶ τοῦ ἀναγεγραμμένου ἐν τῷ προγράμματι θέματος «Ἱστορία τῶν μεταρρυθμιστικῶν κινήσεων ἐν τῇ Ἀνατολικῇ καὶ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τοὺς μέσους χρόνους καὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τὴν Μεταρρυθμίσειν τοῦ 19^{ου} αἰῶνος».

— Τῇ προπαραελθούσῃ Κυριακῇ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς «ἡμέρας παγκοσμίου προσευχῆς ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν» ὀριζομένη κατ' ἔτος ὑπὸ τῆς ἐν Γενεύῃ «Παγκοσμίου Φοιτητικῆς Χριστιανικῆς Ὁμοσπονδίας», ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐνταῦθα Μητροπολιτικῷ ναῶ, τῇ παρακλήσει τῶν φοιτητῶν, ἢ προσήκουσα ἐκκλησιαστικῇ τελετῇ, ψάλλοντος χοροῦ ἀποφοίτων τῆς Ριζαρείου Σχολῆς. Τῆς τελετῆς ταύτης προέστη ὁ Πρωτοσύγγελος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Μιχ. Κωνσταντινίδης, ὅστις καὶ ὠμίλησεν ἐπικαιρῶς πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντες φοιτητάς.

— Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐπαναληφθεὶσά συνεχίζεται ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἢ ἐν ᾧ ἀρχιεπισκοπικῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου οἱ τῆς θείας λειτουργίας κατὰ Κυριακὴν χάριν

τῶν μνητῶν τῶν διαφόρων ἐνταῦθα σχολείων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπευθύνεται κήρυγμα κατάλληλον τοῦ θείου λόγου.

— Ὁ Κοσμητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Ἀμ. Ἀλιβιζᾶτος παρακληθεὶς ὑπὸ τῆς ἡς προϊστάτου, φοιτητικῆς κινήσεως τῆς Χ.Α.Ν., ὠμίλησε πρὸς τοὺς φοιτητάς ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ τοῦ Πανεπιστημίου τῇ 20 τοῦ παρελθ. μηνὸς ἐπὶ τοῦ θέματος. «Ἡ σύγχρονος φοιτητικὴ νεολαία καὶ αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαί».

— Μετὰ μεγάλης λαμπρότητος ἐτελέσθη ἐν Φιλιατροῖς ἡ ἑορτὴ τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως ταύτης Ἁγίου Χαράλιμπος. Ἀφ' ἑσπέρας ἐν τῷ ἑσπερινῷ ἐχορονοήθησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Ἀνδρέας, ἐπικαιρῶς ὠμίλησας ἐπὶ τοῦ ἀναγνώσματος «δικαιοὶ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Τελείας δὲ τὴν θείαν λειτουργίαν τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς, ἐπλέξε τὸ ἐγαύμον τοῦ Ἁγίου καὶ τῶν μαρτύρων καθόλου καὶ ἐκαυτηρίασε τοὺς Χιλιαστάς καὶ πᾶσαν νεωτέραν πολεμίαν τῆς θρησκείας θεωρίαν. Τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐπηκολούθησεν ἡ ἀνὰ τὴν πόλιν περιφορὰ τῆς εἰκόνης, ἢ ἠκολούθησαν περὶ τὰς δέκα πέντε χιλιάδας πιστῶν. Καὶ κατὰ τὴν λιτανίαν ὠμίλησε τὸ τρίτον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τῆς πόλεως πρὸς τὸ ἀκολουθοῦν πλῆθος τῶν χριστιανῶν.

— Διορισθέντος ἀφ' ἱκανοῦ ἤρξαντο τῶν παραδόσεων αὐτῶν οἱ δύο νέοι Καθηγηταὶ τῆς Θ. Σχολῆς κ. κ. Ν. Λούβαρις καὶ Π. Μπρατσιώτης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Διάταγμα τῆς Ἱταλικῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. καθώρισε νέαν διοργάνωσιν τῶν Σχολείων τῆς Ἀωδεκανήσου. Τὸ διάταγμα τοῦτο, ἐφαρμοσθησόμενον ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ ἔτους, τροποποιεῖ πολλὰ οὐσιώδη σημεῖα τοῦ μέχρι τοῦδε σχολικοῦ καθεστώτος, ἐν οἷς καὶ τὴν ὑπὸ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως διοίκησιν καὶ ἐποπτεῖαν τῶν Σχολῶν. Κατόπιν τοῦ γεγονότος τούτου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρόδου κ. Ἀπόστολος προσεκάλεσε τὴν κοινότητα τῆς Πρωτευούσης ἵνα σκεφθῇ περὶ τοῦ ἀποτελεσματικωτέρου τρόπου τῆς ἐφεξῆς διοικήσεως τῶν Σχολῶν πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κατὰ τῆς ἐθνικῆς παιδείας ἐκ τοῦ κυβερνητικοῦ μέτρου ἐπικεμαμένου κινδύνου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἀφ' οὗ ἐτέλεσεν ἐν πυκνῷ ἐκκλησιαστικῇ τὴν θείαν λειτουργίαν, καθ' ἣν ἠνυχήθη ὑπὲρ τῶν ἐν σώματι παρισταμένων καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν, ἐτέλεσεν ἐν τῇ «Ἐλενείῳ Αἰθούσῃ» τῆς Ἀστικῆς Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα τὰ ἐγκαίνια τῆς Σχολῆς ταύτης, ἰδρυθείσης τῇ γενναίᾳ συμβολῇ τοῦ ὁμογενοῦς κ. Κ. Λοιζίδου. Ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ εἶπε τὸν

προσήκοντα λόγον ἐξάρτας τὸ ἔργον τῆς Σχολῆς καὶ ἀπονεύμας τὸν δίκαιον ἔπαινον εἰς τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν ἴδρυσιν καὶ τὴν ἀποπεράτωσιν αὐτῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Ἡ Τσεχοσλοβακία θεωρεῖται γενικῶς ὡς κατολική. Αἱ προπολεμικαὶ στατιστικαὶ ἀνέγραφοι περὶ τὰ 86 ο)ο ρωμανοκατολικούς καὶ ὑπὲρ τὰ 4 ο)ο Γραικοκατολικούς ἐν τῇ χώρᾳ, τῶν λοιπῶν θρησκευτικῶν ὁμολογιῶν συναποτελουσῶν 10 ο)ο τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ. Μετὰ τὸν πόλεμον ὅμως τὰ πράγματα φαίνονται λαμβάνοντα διάφορον τροπὴν, καὶ δὴ ἀντικατολικήν, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ κληρικοὶ ἔτι τοῦ ρωμαιοκατολικοῦ δόγματος, ἀποσχισθέντες τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἣν τέως ἀνήκον, ἀπετέλεσαν ἰδιαίτερον, «ἀντικατολικήν» ὁμάδα, ἐνισχυθεῖσαν τὰ μάλιστα ὑπὸ τῆς οὐσαιτικῆς παραδόσεως, λαβούσης σὺν τῷ χρόνῳ χαρακτῆρα πολιτικῶν μᾶλλον τῇ συνεργείᾳ τῶν ὀρθολογιστῶν καὶ τῶν σοσιαλιστῶν. Αἱ ἀντιρωμαϊκαὶ καὶ ἀντικληρικαὶ τάσεις ὑποθαλάσσονται ὑπὸ τῶν πολιτικῶν μερίδων ἀπέβαινον ὀσημέραι ἐκδηλότεραι, ἐπ' ἐσχάτων ὅμως ἤρξατο παρατηρουμένη ροπὴ πρὸς τὴν ζωὴν τῆς θρησκευτικῆς παραδόσεως, τῆς ἀρχῆθεν συναφοῦς πρὸς τὰ ὀνόματα τῶν Hus καὶ Κομενίου. Μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Τσεχοσλοβακίας πρῶτοι οἱ ἱερεῖς ἤρξαντο ζητοῦντες χειραφέτησιν ἀπὸ τῆς Ρώμης δι' ἀξιώσεων θρησκευτικῶν μεταρρυθμίσεων. Ὡς ἤτο ἐπόμενον, ἡ Ρώμη ἠρνήθη, οὕτω δ' ἐπηκολούθησεν ἡ δημιουργία τῆς «Ἐκκλησίας τῆς Τσεχοσλοβακίας», ἣτις ὑψώθη ἔκτοτε ἀντίπαλος ἰσχυρὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κατολιциσμοῦ. Παραλλήλως πρὸς τὴν κίνησιν ταύτην ἐσημειώθη καὶ λαϊκὴ κίνησις μὴδὲ μίαν ἀναγνωρίζουσα Ἐκκλησίαν. Οὕτω, κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ 1921, 724.507 ἄτομα εἶνε ἀνευ ὀρισμένης θρησκείας (δηλ. τὰ 0.3 ο)ο τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ, κατοικοῦντα κυρίως τὴν πρωτεύουσαν καὶ τὰ βιομηχανικὰ κέντρα. Συνεπεία τῆς δυσμενοῦς στάσεως τοῦ Βατικανοῦ πρὸς τὸν ἐπίσημον ὄρθασμόν τοῦ Hus, ἀνασυσταθέντα τὸ 1918, ἡ ἀντιρωμαϊκὴ κίνησις τὰ μάλιστα ἐνισχύθη. 30 ο)ο τῶν λαλούντων τὴν μητρικὴν Τσεχοσλοβακικὴν γλῶσσαν ἀπεκήρυξε τὸ ρωμαϊκὸν δόγμα καὶ τὴν Ρωμ. Ἐκκλησίαν, 27 ο)ο ἐκ τῶν λαλούντων τὴν Τσεχοσλοβακικὴν. Ἐκ τῶν εἰρημένων δήλον, ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ δὲν εἶνε καθωρισμένη μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς ἀνεξαρτησίας ἤρχισε νὰ κυμαίνεται. Δὲν ὑπάρχει ἐπαρχία ἐν ἣ ὁ πληθυσμὸς νὰ μὴ ἀνήκῃ εἰς ποιμνίαν θρησκευτικῶν ἀποχωρέσεων, ἢ καὶ νὰ μὴ ἀνήκῃ εἰς μὴδὲ μίαν θρησκείαν. Τὴν θέσιν δὲ τοῦ ὄλον ἐν ὑποχωροῦντος Κα-

τολιциσμοῦ δὲν καταλαμβάνει ὁ Προτεσταντισμός, ὡς ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ προμνημονευθεῖσα νέα «Τσεχοσλοβακικὴ Ἐκκλησία», ἣτις ἤδη ἀπὸ τοῦ 1921 περιλαμβάνει περισσότερον τοῦ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου μελῶν, καὶ ἡ λεγομένη «λαϊκὴ» κίνησις ἣτις προτιμᾷ νὰ μείνῃ μακρὰν πάσης ὀρισμένης θρησκείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

— Ἡ Γιουγκοσλαβικὴ Κυβέρνησις ἐζήτησε παρὰ τοῦ Βατικανοῦ, ὅπως ἐπεκταθῇ εἰς ὀλόκληρον τὸ βασίλειον ἡ χρῆσις τῆς πρώτης σλαβικῆς γραφῆς «Γλαγόλιτσα» τῆς ἐφευρεθείσης ὑπὸ τῶν ἀποστόλων τοῦ σλαβισμοῦ Μεθοδίου καὶ Κυρίλλου καὶ χρησιμοποιηθείσης τὸ πρῶτον ἐν τῇ σλαβικῇ Ἐκκλησίᾳ. Εἰς τὴν χρῆσιν ταύτην, ἐπιτραπέισαν πρότερον ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ εἰς ὀρισμένας παπικὰς ἐκκλησίας τῆς Γιουγκοσλαβίας, ἀντίσταται σήμερον τὸ Βατικανὸν κατ' ἀπαίτησιν τῶν γιουγκοσλαβίων ἐπισκόπων, οἵτινες φοβοῦνται συνταυτισμὸν τῶν δύο ἐκκλησιῶν εἰς τὰ ὅμματα τοῦ λαοῦ διὰ τῆς χρήσεως τῆς ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων χρησιμοποιηθείσης γραφῆς, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἐκτὶ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει γραφὴν διάφορον, τὴν «Κυρίλιτσα» καλουμένην.

— Κατὰ τὰς ἐκ Βελιγραδίου πληροφορίας τοῦ ἡμερησίου τύπου, τὸ ἀναφυὲν πρὸ τινος χρόνου ἐπεισόδιον μεταξὺ τῆς Γιουγκοσλαβικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Βατικανοῦ, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ζητήματος τῆς κυριότητος τοῦ κατολικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, τείνει νὰ λάβῃ σοβαρωτέρας διαστάσεις. Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Βελιγραδίου ἔχουσα τὴν γνώμην, ὅτι ὁ ἐκεῖ παπικὸς Κλῆρος ἀποτελεῖ ἀντίδρασιν καὶ ἔχει πολιτικὴν ἀντεθνικὴν, εἶχεν ἐπιδιώξει τὴν ἐξασφάλισιν ἰδίου κλήρου διαπνεομένου ὑπὸ πατριωτικωτέρων συναισθημάτων, πρὸς τοῦτο δ' ἐζήτησε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ ἐν λόγῳ Ἰνστιτούτου, ἐν τῷ ὀποίῳ μορφοῦται ὁ παπικὸς τῆς Γιουγκοσλαβίας κλήρος. Ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις συγκατετέθη εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀλλὰ τὸ Βατικανὸν ὑπέκρινε εἰς τὰς γνώμας τῶν γιουγκοσλαβίων ἐπισκόπων ἠρνήθη νὰ συγκατατεθῇ, ἐξεδίωξε δὲ μάλιστα καὶ τὴν ὑπὸ τῆς γιουγκοσλαβικῆς κυβερνήσεως διορισθεῖσαν διεύθυνσιν τοῦ Ἰνστιτούτου.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Ἐν Ἀτλάντᾳ τῆς Ἀμερικῆς Σύλλογος Ἑλληνίδων Κυριῶν «Ἡ ἁγία Βαρβάρα» ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον δολλάρια ἑκατὸν (100) ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν, διετέθησαν δὲ ταῦτα ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν τοῦ ἐν Βουλαγαμένῃ Ὀρφανοτροφείου τῆς Ἐκκλησίας.

NEA BIBLIA

Πολυκάρπου Συνεδινού, μητροπ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως, Ὑπόμνημα πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περὶ τῶν Ἱεροκηρύκων. Ἀθήναι 1926.— Ὁ σεβ. συγγραφεὺς τοῦ Ὑπομνήματος τούτου φρονεῖ, ὅτι α) πρέπει νὰ διορίζωνται ἱεροκήρυκες ὄχι οἱ τυχόντες, καὶ οἱ μὲν ἐξερχόμενοι τῆς Θεολ. Σχολῆς νεαροὶ κληρικοὶ, ἀλλ' οἱ δόκιμοι καὶ οἱ ἱκανοὶ ἀποδεικνύμενοι μετὰ δοκιμασίαν ἐνώπιον ἐιδικῆς ἐπιτροπῆς. β) δεόν νὰ διορίζωνται εἰς ἐπαρχίας ἐχούσας τοὐλάχιστον 25.000 κατοίκους, ἐν αἷς θὰ ἐποπτεύωσι τοὺς ἐφημερίους ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱεραρχῶν· γ) δύνανται νὰ μετατίθενται οἱ ἱεροκήρυκες. δ) ἀνάγκη νὰ ἐκδίδωσιν περιοδικὸν σχετικὸν πρὸς τὸ ἱερόν των λειτουργήματα. ε) δεόν νὰ λαμβάνωσιν ἐπαρκῆ μισθὸν καὶ νὰ προτιμῶνται εἰς πλήρωσιν κενῶν ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν. στ) πρέπει οἱ ἱεροκήρυκες ν' ἀποφεύγωσι τὰ δογματικὰ θέματα καὶ νὰ προσέχωσιν εἰς τὰ ἠθικὰ κυρίως. ζ) ἀνάγκη νὰ ὑποστηρίζωνται ὑπὸ τῶν ἄρχιερέων καὶ νὰ τιμῶνται ὑπ' αὐτῶν οἱ ἱεροκήρυκες.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Ἡ ἐν Σαλαμίνι Ἱ. Μονὴ Φανερωμένης προκηρῦττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετής ἐνοικίασις τοῦ δικαιομάτους τῆς ρητινοσυλλογῆς ἐκ τῶν ἐν ταῖς περιφερείαις τῶν Κοινοτήτων Μάνδρας καὶ Μαγούλας τοῦ τέως Δήμου Ἑλευσίνος πευκοδένδρων τῆς διαλελυμένης Μονῆς ὁσίου Μελετίου καὶ συγκεχωρευμένης μετὰ τῆς ὡς ἄνω Μονῆς Φανερωμένης κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως, ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται τὴν 7 Μαρτίου 1926, ἡμέραν Κυριακὴν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις συνήθει τόπῳ τῶν Δημοπρασιῶν ἡτοι ἐν τῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σανταρρόζα αἰθούσῃ τοῦ Κακουργοδικείου Ἀθηνῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ἰωάν. Πετρούλια καὶ ἐνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ ἡγουμένουσυνβουλίου τῆς Μονῆς, ἀπὸ τῆς δεκάτης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν τῇ Μονῇ Φανερωμένης τῇ 19 Φεβρουαρίου 1926 τὸ Ἠγουμένουσυνβούλιον.

τὸ Ἠγουμένουσυνβούλιον Ἱ. Μονῆς Δίβρης προκηρῦσσει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διετούς ἐνοικίασεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 9ῃ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Τρίτη καὶ ὥρα 10-12 μ., ἐν Ἀμαλιάδι, ἐνώπιον τοῦ οἰκείου συμβολαιογράφου τὰ ἐν τῇ κοινότητι Λόπεσι κείμενα κτήματα τῆς Μονῆς ἡτοι: σταφιδάμπελον εἰς τὴν θέσιν «Κάτσινα—Καλτρίμι», ἀγρὸν εἰς τὴν θέσιν «Πλάκα», ἄμπελον εἰς τὴν θέσιν «Λεύκια» περιβόλια, ἐλαιοτριβεῖα καὶ ἄμπελον εἰς τὴν θέσιν Λόπεσι. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῇ 16ῃ Φεβρουαρίου 1926.

τὸ Ἠγουμένουσυνβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱ. Μονῆς Γέροντος προκηρῦσσει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 7ῃ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10-12 μ. ἐν Λίμνῃ, ἐνώπιον τοῦ οἰκείου συμβολαιογράφου πεντακόσια (500) ζύγια ἡ καὶ ἄλλον καυσόξυλων ἐξ ἐλαίων προερχομένων ἐκ τοῦ καθαρισμού τῶν ἐλαιοδένδρων τῆς Μονῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῇ 17ῃ Φεβρουαρίου 1926.

τὸ Ἠγουμένουσυνβούλιον Ἱ. Μονῆς Ξενιάς προκηρῦσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετούς ἐνοικίασεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 7ῃ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10-12 μ., ἐν Ἀλυμῶ, ἐνώπιον τοῦ οἰκείου συμβολαιογράφου τὰ ἐν Σούρπῃ, κτήματα τῆς Μονῆς «κίπια» πρὸς ἐμφύτευσιν καπνοῦ. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῇ 22 Φεβρουαρίου 1926.

τὸ Ἠγουμένουσυνβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱ. Μονῆς Γέροντος προκηρῦσσει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 7ῃ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10-12 μ., ἐν Λίμνῃ, ἐνώπιον τοῦ οἰκείου συμβολαιογράφου τεσσαράκοντα ὀκτώ (48) ὀκάδας τριχὸς ἐξ αἰγῶν ἐφειτηνῆς ἐσοδείας. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῇ 9ῃ Φεβρουαρίου 1926.

τὸ Ἠγουμένουσυνβούλιον τῆς ἐν Σκιάθῳ Ἱ. Μονῆς Εὐαγγελισμού προκηρῦσσει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν δετούς ἐνοικίασεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 7ῃ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10-12 μ., ἐν Σκιάθῳ ἐνώπιον τοῦ οἰκείου συμβολαιογράφου, ἐν τῇ περιφερείᾳ Σκιάθῳ κείμενα κτήματα τῆς Μονῆς ἡτοι τοὺς κατὰ τὰς θέσεις «Γροῦλλος» καὶ «Ἀγ. Παρασκευῆ» δύο ἀγρῶν πρὸς ἐγκατάστασιν κερραμοποιείου. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Σκιάθῳ τῇ 16ῃ Φεβρουαρίου 1926.

τὸ Ἠγουμένουσυνβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ξενιάς προκηρῦσσει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 7ῃ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10-12 μ., ἐν Ἀλυμῶ ἐνώπιον τοῦ οἰκείου συμβολαιογράφου 240 ὀκάδας ἐλαίου τῆς Μονῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῇ 22α Φεβρουαρίου 1926.

τὸ Ἠγουμένουσυνβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Μακρυρράχης προκηρῦσσει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν τρίτην καὶ τελειωτικὴν δημοπρασίαν ἐνοικίασεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 7ῃ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10-12 μ., ἐν Αἰκατερίνῃ, ἐνώπιον τοῦ οἰκείου συμβολαιογράφου τὴν ἐξαγωγὴν 200000 (διακοσίων χιλιάδων) ὀκάδων ξυλανθράκων διὰ τὴν δασικὴν περίοδον τοῦ ἔτους 1926. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῇ 15 Φεβρουαρίου 1926.

τὸ Ἠγουμένουσυνβούλιον τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Γρεβενῶν Ἱ. Μονῆς Ζάβορδας προκηρῦσσει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 7ῃ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10-12 μ., ἐν Κοζάνῃ ἐνώπιον τοῦ οἰκείου συμβολαιογράφου τὰ ἐξῆς προϊόντα τῆς Μονῆς: 15 τράγους 4 ἐτῶν (μισέμια), 40 τράγους 3 ἐτῶν (στρίφα), 25 τράγους 2 ἐτῶν (μιλιόρια) καὶ 30 κριοὺς διαφόρων ἡλικιῶν. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῇ 6ῃ Φεβρουαρίου 1926.